

цѣтъ, отецъ Киррилъ, съ разчесана брада по гърдитъ му и съ расплетени коси, закончанъ и ореденъ съ подобающето на сантъ му смиренномудрие. Той имаше брада, около половинѣ аршинъ дълга. По-нататкъ Крайчо байрактаръ, който сжперничеше заслужено мѣжду дружината съ ястжкливитъ си руси мустаци, бѣше извадилъ малко оглѣдало и обхрнать съ гърбомъ, предаваше на любимите си мустаци гевреко-образна форма.

— Бае Крайчо! бѣгай на страна да ма не ободешъ съ рогчетата си, казваше единъ майтапчия възстаникъ, на когото подъ носѣтъ нѣмаше ни единъ косъмъ.

Нарѣдени двама по двама, съ голѣмъ тактъ и пѣсни, тръгнахме ние къмъ Бѣлово. Сивиятъ атъ на Бенковски, който той тукъ вжсѣдна за пѣрвъ пѣтъ, исправяше са на заднитъ си крака на сѣка минута. Като са испречеха вече напредя ни кжщите на Бѣлово, сжглѣдахме презъ мъглата, нѣколко души вжоружени, които безъ да ни сжглѣдатъ, тичоха на срѣща ни; но като ни видѣха, спрѣха са на мѣстото си и бжрзо се раздѣлиха на двѣ колонп, отъ двѣте страни на пѣтътъ. Тие послѣдните, на брой около 15 — 17 души бѣха депутация отъ славянската колония въ Бѣлово: далматинци, сѣрби и пр. не отъ ученитъ и сититъ, но отъ работниците и идиалистите, хора отъ срѣдна рѣка. Въ тѣхното число имаше и много италианци. Мнозина отъ тѣхъ бѣха турили на главите си бжлгарски калпаци, съ кржстове и левове. Тие бѣхж вжвжлувани и трогнати отъ насъ, цѣли-цѣлинички трѣпераха и сжвжршено по солдатски, глѣдаха въ очитъ на войводата, като че да бѣше той тѣхенъ началникъ.

Щомъ ние ги наближихме на нѣколко крачки, оглушително *живио* и *вива* капитанъ Бенковски! гржмна изъ въздуха. По-нататкъ ни срѣгнаха бжлгарските младежи, така сжщѣ вжоружени и не по-малко вжехитени. Мало и голѣмо бѣше трогнато отъ нашето виезапно появявание, сички тичаха на срѣща ни гологлави, червенитъ фесове са хвжряляха изъ калъта, раздрани на парчета.

Но не бѣха само бжлгарите и славянската колония въ Бѣлово, които са вжехищаваха. Въ тѣхното тжржество зѣха участие и другите европейци даже и гжрците. Тие послѣдните, европейците, махаха отдалечъ съ шапките си, а жените имъ, като са трупаха по прозорците съ бѣлите си кжрпи. „Да живѣй“, „живио“ „вива“, „урра“, вжрвяха изъ едно“ . . . (ст. 125 — 127).

Интересна е сцената съ *Тратникъ*, инспекторъ на Бѣлевскитъ гори: — „Понеже бѣхме издали заповѣдъ, щото всичките находящи са въ Бѣлово турци да са хванатъ и обезорж-